

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 6

เชษฐและกลุ่มคนงานกลับถึงบ้านเมื่อตึก มีปัญหาบางอย่างในไร่ลึกเข้าไปในเชิงเขาที่ซึ่งเขากำลังระเบิดบางส่วนเพื่อเปิดทางน้ำ

คนงานกลับมาละล้าละลักบอกซิไมพร เชษฐส่งมาเพื่อบอกให้ทางบ้านไร่ จะได้ไม่เป็นห่วงที่คนทั้งกลุ่มหายไปจนค้ำมิด

เครื่องปั้นไฟที่ใช้เฉพาะบ้านใหญ่และจุดระวางความปลอดภัยที่สำคัญ ยังไม่ปิด สามสาวนั่งดูโทรทัศน์รอคอย มีเสียงรถวิ่งเข้ามาจอด ต่อจากนั้นก็เสียงพูดกัน

เชษฐเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเหินห่างเล็กน้อย เสื้อผ้าเนื้อตัวสกปรกมอมแมม ผมยุ่งเป็นกระเซิง ซิไมพรลุกขึ้นเดินออกไปรับ ขณะที่อัญชลีเพียงแต่เหลือบตามองอย่างมีแงงอน

“มีอะไรหรือคะ พี่เชษฐ”

“อุบัติเหตุ” เขาตอบ “เรากำลังวางระเบิด แล้วไอ้เหล็กมันเกิดก้าวพลาดลื่นลงไปติดในซอกหิน เราพยายามช่วย แต่ไม่ทัน...”

“ตายจริง...” เธออุทานอย่างตกใจ คนที่หนึ่งพังพลอยหวั่นไหวไปด้วย “แล้วเป็นยังไงบ้างคะ”

“ไม่เป็นยังไงหรอก” น้ำเสียงเล่ากระทงกระชั้นเล็กน้อย” เผอิญมีวีรบุรุษอยู่ใกล้ๆ วิ่งไปคว่ำระเบิดขว้างออกไป มันเลยไประเบิดในที่ที่เราไม่ต้องการ”

“เสียหายมากไหมคะ”

“น้ำไหลเข้ามาท่วม ตอนนี้ปิดทางไว้ได้แล้ว แต่จะต้องกลับไปทำใหม่ ไม่อย่างนั้นพอหน้าน้ำจะกั้นไว้ไม่ได้”

“ก็ยั้งดีที่ไม่มีใครเป็นอันตราย” ซิไมพรพูดอย่างโล่งใจ

เชษฐต้องยอมรับว่าสิ่งที่ผู้ถูกกล่าวถึงได้กระทำลงไป ทำให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เขายังจำสีหน้าที่สงบมั่นใจ การเคลื่อนไหวที่สมบูรณ์ด้วยสัมปชัญญะของอีกฝ่าย ซึ่งดูเหมือนว่าในท่ามกลางความตื่นกลัวจนลนลานของผู้อื่น ชายหนุ่มผู้ซึ่งพาตัวเองเข้าไปสู่จุดอันตรายมากที่สุด วิ่งเข้ายังระเบิดที่พร้อมจะสำแดงอำนาจเต็มที่ จับขว้างไปในทิศทางที่เกิดจากการตัดสินใจอย่างรวดเร็ว กลับไม่ได้แสดงความตระหนกตื่นกลัวเลยแม้แต่น้อย

เชษฐพูดขำๆ “นายยอดโดนสะเก็ดระเบิด”

“ตายจริง” ซิไมพรอุทานอีกครั้ง

เชษฐมองสายชลผู้ซึ่งมีสีหน้ากังวลใจ

“แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ” ซิไมพรถาม

“ไม่ถึงตายก็แล้วกัน ทำแผล กินยา ไม่กี่วันก็หาย”

ความจริงบาดแผลสดๆ ที่ชโลมเลือดลงบนเนื้อตัวของอีกฝ่ายไม่น่าจะตรงกันกับคำพูดของเขานัก แต่ว่าทำที่ที่เสมือนไม่หวั่นไหวของเจ้าตัวคนเจ็บเองทำให้ผู้อื่นประเมินเอาเช่นนั้น

อัญชลีผู้ซึ่งนั่งฟังอยู่กลับลุกขึ้นยืน “ฉันจะไปดูเอง” เธอพูดแล้วลุกขึ้นเดินออกจากบ้านไป

ซิไมพรบอกเชษฐว่า

“ไปอาบน้ำชิคะ ไม่จะอุ่นอาหารให้”

“ขอบใจ”

เขาเหลือบตามองสายชล ก่อนจะเดินเลี้ยวไป

เชษฐกินอาหารอยู่ในครัวเงียบๆ ความจริงอาหารจะตั้งที่โต๊ะในห้องข้างนอก แต่หลังจากเวลาก็จะถูกยกเข้ามาเก็บในครัว เชษฐมักจะต้องกินอาหารที่นี้ทั้งๆ ที่เขาเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นทั้งแกนกลางและรากฐานของบ้าน

สายชลเดินมายืนมองอยู่ที่ประตู ดวงตาอ่อนโยนของเธอแฝงไว้ด้วยความรักและเห็นใจ เธอคิดว่าเขาน่าจะได้ภรรยาที่ดีกว่านี้ ที่เอาใจใส่ ดูแล ห่วงใย รักใคร่ ให้สมกับที่เขาบริหารหนักอยู่ทุกวันนี้

เธอเองก็เช่นกัน เอาแต่ใจ ดื้อดึง แงงอน ทำความหนักใจให้เขาไม่ใช่น้อย เธอรินน้ำใส่แก้วนำมาวางให้ตรงหน้า

เชษฐมองอย่างแปลกใจ

สายชลนั่งลงตรงข้าม ถามเอาใจว่า

“กับข้าวพอหรือเปล่าคะ จะเอาอะไรเพิ่มอีกไหม”

“ไม่ต้อง” เขามักจะพูดห้วนๆ ด้วยน้ำเสียงกระด้าง ทำทางห้าวๆ แข็งๆ ที่สายชลเห็นจนเคยชิน “พอแล้ว”

เธอได้แต่นั่งมอง เชษฐเป็นคนแข็งและดู่ แต่ทำไมไม่เคยเอ็นชานานนี้ นี่คงเป็นเพราะความดีอันถือดีของเธอ หญิงสาวหน้าสลดเงียบก้นอยู่ครู่หนึ่ง เชษฐก็พูดลอยๆ

“ถ้าอยากรู้ว่านายยอดเป็นอย่างไร ทำไม่ไม่ไปดูเอง”

“หนูเป็นห่วงพี่ ไม่ได้เป็นห่วงนายยอด”

เธอบอกเสียงอ่อน หนูมีใหญ่กลับมีสีหน้าเหมือนไม่เชื่อถือ
“จริงหรือ”

“พี่เชษฐ นายยอดเป็นเพียงคนงานคนหนึ่งเท่านั้นนะคะ
จริงละ หนูกังวลที่รู้ว่าเขาเจ็บ เช่นเดียวกับที่จะรู้สึกต่อคนงานคนอื่น ๆ
แต่เขามีคนดูแลแล้ว มันไม่แปลกเลยไม่ว่าจะเป็นหนูเอง พี่ไม หรือว่า
พี่อัญ พวกเราต่างก็ใส่ใจคนงานเหมือนกัน”

เขาได้แต่ทานอาหารด้วยท่าที่หมางเมิน

“ถ้าหากหนูจะพูดกับเขาหรือว่ารับเขาขึ้นรถ มันก็เป็นเรื่องธรรมดา
ที่หนูจะทำกับคนงานอื่น ๆ ... ไม่มีอะไรอื่นเลย พี่เชษฐอยากทราบว่าวันนั้น
นายยอดส่งอะไรให้หนู... นี้คะ” เธอวางรูปถ่ายหญิงสาวเยาว์วัยผู้หนึ่ง
ลงตรงหน้า เชษฐมองอย่างแปลกใจ “รูปเมียของเขา นายยอด
กำลังตามหาเมีย และหนูรับปากจะช่วย มันก็เท่านั้น”

เชษฐวางซ้อน สีหน้าอ่อนลง

สายชลกล้ำกลืนน้ำลายก่อนจะพูดอย่างน้อยใจ

“หนูไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรพี่เชษฐถึงได้ดูถูกหนู หนูเข้าใจใคร
พูดกับใครไม่ได้ พี่เชษฐแปลเจตนาไปทางร้ายหมด แม้กระทั่งกับ
คนงาน... หนูกลับมาคราวนี้ไม่เคยเห็นพี่เชษฐหัวเราะเลย มีแต่หงุดหงิด
หัวเสีย หนูคิดว่าถ้าพี่ไม่ยินดีต้อนรับ..... หนูน่าจะกลับไป.....”

“สายชล” น้ำเสียงเรียกของ “พี่ชาย” อ่อนนุ่มนุ่มนวลกว่าเคย
“ความจริงพี่ไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้น”

ร่างสูงใหญ่ลุกเดินมาหา วางมือใหญ่แข็งแรงลงบนบ่าบอบบาง
“ที่นี่เป็นบ้านของเธอ ทำไมพี่จะไม่ยินดีต้อนรับ เพียงแต่
บางที่พี่อาจจะเครียดมากเกินไป”

หญิงสาวยิ้มออกมาได้

“จริงหรือคะ”

“จริงซี ถ้าพี่ทำให้เธอไม่พอใจ ก็ขอโทษด้วย”

“โธ่ หนูจะไม่พอใจพี่เชษฐได้อย่างไร หนูรู้ว่าพี่เหนื่อย”

เธอซบหน้าลงกับอกกว้างเช่นน้องเล็ก ๆ ที่เชื่อฟัง ไม่ได้รับรู้
ถึงความหวั่นไหวของอีกฝ่ายที่ได้แต่ตะไหล่เธอไว้อย่างทำอะไรไม่ถูก

อัญชลีพอดีเดินมาที่ประตู ภาพที่เห็นทำให้ประกายดาววโรจน์
ขึ้นด้วยความโกรธเกรี้ยวระคนริษยา เธอระงับโทสะไว้

“ขอโทษนะ... ฉันน่าจะรู้ว่าเวลาคุณอยู่ด้วยกัน คุณไม่ต้องการให้
ฉันขัดจังหวะ” น้ำเสียงนั้นประชดประชัน เย้ยหยันเต็มที่

สายชลถอยออกห่าง การเข้าใจผิดและแสดงออกของสตรีผู้นี้
ทำให้เธออึดอัดใจอย่างยิ่ง.....

“มันคงจะเป็นพันธุกรรมนะคะ ตาเป็นลูกชายคนเดียว ตา
อยากมีลูกสืบคน แต่กลับมีเพียงป้ากับแม่ ป้ากับแม่ก็มีแต่เพียงพี่ไม
กับหนู นี่ถ้าตา ป้ากับแม่มีลูกอย่างน้อยสักสี่หรือห้าคนอย่างครอบครัว
อื่นๆ บ้านเราคงจะไม่เจียบเหงาอย่างนี้”

น้ำเสียงพูดเจื้อยแจ้วบอกให้รู้ว่าคนพูดกำลังอยู่ในอารมณ์ชื่นบาน
เช่นเดียวกับคนฟัง ชายชราที่มีใบหน้าแจ่มใสส่งเสียงหัวเราะเบาๆ

ชไมพรนั่งยิ้มอยู่ใกล้ๆ ทำการฝีมือพลางเฝ้ามองหลานชายตัวเล็ก
วิ่งเล่นอยู่กับลูกบอลพลาสติกสีใส ที่พรและซงโคสาวใช้คอยจับโยนให้

แดดกำลังร่ม อากาศเย็นสบาย อีกไม่นานก็จะถึงเวลาค่ำ

“แต่ก็คงจะวุ่นวาย” ตาพูด น้ำเสียงอ่อนเบาแทบแห้ง

“แกชอบความวุ่นวายหรือว่าเจียบเหงาล่ะ”

“หนูว่าวุ่นดีกว่าเหงา”

เป็นคำตอบของหลานสาวคนเล็ก ชไมพรพูดว่า

“แต่ไม่ขอเลือกเอาเหงาดีกว่า ไม่ชอบอะไรวุ่น ๆ”

ตาหัวเราะ

“แกสองคนนิสัยผิดกัน น่าขำที่ไอ้ไมนิสัยเหมือนแม่ไอ้ชล
ส่วนไอ้ชลก็นิสัยเหมือนแม่ไอ้ไม”

“หนูจำแม่แทบจะไม่ได้” สายชลนัยน์ตาลอยอย่างครุ่นคิด
“มันรางเลือนเต็มทีคะ จำได้แต่ป้า”

“ตอนแม่แก่ตาย แกแค่สามขวบเท่านั้น โตกว่าอึดนิดเดียว”
เขาชี้ไปที่หลานชายผู้ไม่มีสายเลือดเกี่ยวพัน “จำได้ก็เก่งซี”

“แม่หนูดีไหมคะ”

“ไม่ดี” ดวงตาผ้าม้าสะท้อนรอยยิ้มอ่อนเศร้าเมื่อหวนนึกถึง
ความหลังครั้งเก่า “เรียบร้อย เป็นแม่บ้านแม่เรือน เหมือนไอ้ไม”

“อ้าว แล้วหนูล่ะ”

“แกมันเหมือนป้า เบรียว คือ กล้า แต่ป้าแกเขาแกร่งด้วย เขา
ช่วยตาทำไร่นามากับมือ พ่อไอ้ไมก็ไม่ค่อยเท่าไร แต่เจ้าเชษฐนี่ซี...”
เขาพยักหน้ายิ้มๆ ด้วยความรู้สึกผูกพันและชื่นชม “ใช้ได้เลย”

“แต่หนูว่าไม่มีใครเก่งเท่าตา ตาเป็นผู้ยิ่งใหญ่... ไชโย...”

คนพูดส่งเสียงใสยกมือชูขึ้น เมื่ออยู่กับชายชราเธอจะเหมือนเป็นเด็กเล็กๆ เขาหัวเราะเสียงเบา พยักหน้ากับหลานสาวคนโต

“ดู...ดูมันซิ”

ชไมพรยิ้ม มองญาติพี่น้องอย่างเอ็นดูเช่นกัน

ร่างสูงๆ ของคนงานใหม่ โผล่ออกมาจากมุมตึก คล้องม้วนสายยางและหัวฉีดสำหรับรดน้ำต้นไม้ไว้กับป่า เขาชะงักทันทีที่เห็นกลุ่มตาหลาน พอดีกับที่ถูกหันมาเห็น

“อ้าว ยอด” สายชลร้องทัก “จะทำอะไรหรือ”

ชไมพรหันมามองด้วย ประกายตาที่สะท้อนความสนใจ ขณะที่พรและชงโคสองสาวใช้เริ่มหันเข้ากระซิบนึกกระซิบกระซาบก็กึกกักกัน

เสียงทุ้มตอบเรียบๆ ด้วยสีหน้าท่าทีสุภาพและเป็นมิตร

“จะรดน้ำต้นไม้ครับ”

“อ้าว ไม่สบายอยู่ไม่ใช่หรือ ได้ยินว่าถูกสะเก็ดระเบิดเมื่อวันก่อน”

“ครับ แต่ถ้าไม่ทำอะไรก็คงไม่หายง่าย”

“เมื่อวานเขาก็ทำอะ แต่ไม่ได้ออกไปไร แผลยังสดๆ อยู่เลย”

ชงโคลอยหน้าซม้ายตารายงาน เจ้าหล่อนกำลังเป็นสาวสะพรั่งเช่นเดียวกับพร “หนูบอกว่าไม่ต้องๆ ก็ไม่เชื่อ”

“อ๊ะ อย่างนี้ซิถึงจะเรียกว่าแน่ ลุยไม่หยุดเหมือนตาเมื่อยังเป็นหนุ่ม” ชายชราพูดพลางหัวเราะ มองดูชายหนุ่มอย่างพึงพอใจ สายชลพลอยยิ้ม

“ไอ้หมอนี่ท่าทางดีนะ” เขาหันไปบอกหลานสาวก่อนจะหันมาถามเจ้าตัว “ชื่ออะไรวะ”

“ชื่อยอดครับ”

“ยอด... ชื่อดีนี่ ยอดสมชื่อหรือเปล่า”

สองสาวรับใช้คึกคักกันอย่างเบิกบาน สายชลตอบเสียงใส

“คงสมค่ะ ตา เขาเคยเป็นทหาร ได้เหรียญกล้าหาญด้วย”

“งั้นหรือ ไหน เข้ามาใกล้ๆ ซิ”

“เข้ามาซิ ยอด” เธอหันมาพยักพยัก “เข้ามาคุยกันใกล้ๆ คุณตาซีเกียจตะโกน”

“ตาแก่แล้ว หูตาก็ไม่ค่อยจะดี แต่จะพูดจะจายังไม่ค่อยจะมีแรง” ชายชราว่า

ชายหนุ่มวางของลงเดินเข้ามาหาโดยดี ทั้งระยะห่างพอสมควร จึงทำท่าว่าจะลงที่พื้น

ชไมพรชี้มือที่แก้อี้ “นั่งตรงนี้ซิ ที่นี่เราอยู่กันอย่างญาติ คุณตาไม่ใช่คนถือตัว เจ้ายศเจ้าอย่าง”

เขาทำตามโดยดี ท่าทางยังแข็งๆ แต่ก็ดูสุภาพสำรวม

ชายชราถามว่า “เคยออกศึกมาแล้วหรือ”

“ครับ นานแล้ว”

“ท่าทางหัวหาญดีนี่ แล้วทำไมถึงกลายมาเป็นคนงานที่นี่”

“ผมบาดเจ็บ ถูกส่งกลับมารักษา... นานทีเดียว...”

สีหน้าคนพูดอ่อนแรงแข็งขริม ประกายตาดึงเครียดสับสนเมื่อหวนนึกถึงความหลัง ความยากลำบากในป่า ฉากรบที่กดดันภาพของเพื่อนที่บาดเจ็บนอนจมกองเลือดส่งเสียงร้องครวญคราง และที่สุดท้ายก็คือความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของตัวเอง..... ความทรงจำบางส่วนคล้ายจะขาดหายไป เขาได้รับรู้แต่เพียงความว่างเปล่าที่ตามมาในภายหลัง.....

มันเป็นอดีตสับสนที่ฝังอยู่ในความทรงจำ เหลือไว้แต่ความโกรธและความเศร้า ที่ถูกกลบไว้ด้วยความดึงเครียดกร้าวระดัง

ชายชราพยักหน้า

“ก็ยังมีที่ ไม่พิการ แล้วก็ยังดูแข็งแรงดีอีกด้วย”

พรแทรกว่า

“แล้วก็กล้าหาญอย่างไงๆ..... ขอโทษเถอะค่ะ หนูพูดตามที่เขาพูดกัน เขาพูดกันว่า... วันนั้น ที่พียอดวิ่งเข้าไปหีบระเบิดออกไป ขว้างทิ้ง ไม่ตายไม่พิการนี่นับว่าปาฏิหาริย์มาก พี่กำบอกว่าคุณสติดี ๆ คงไม่มีใครทำอย่างนั้น”

“ที่เวลาถูกแก้ม ไม่ยกใจสู้” ชงโคค้อนทั้งยิ้ม “แต่ก่อนพียอดถูกแก้มอยู่เรื่อย เฉยลูกเดียว จนเขาเบื่อเลิกแก้มกันไปเอง”

“คนเก่งเขาไม่เกรงหรอกนะ” ชไมพรหันไปพูดกับสองสาวใช้ สายชลเย้าว่า “นั่นซิ หรือว่าจะต้องเกะกะก้าวร้าวอย่างนายกำจนถึงจะเป็นแมน”

สองสาวบิตตัวช่วยขึ้น พวกเธอมีเรื่องหยอกเย้ากันเกี่ยวกับคนงานชายอยู่เสมอ แต่ก่อนเคยสนใจนายกำ

แต่ตอนนี้เริ่มจะเอนเอียงมาทางนายยอด.....